

יום ג', כ"א ב תשס"ו (21 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם. אבא קובנר, 1978

היום, **"אך באדר, (ויומו הראשון של עונת האביב!)**, פונים אנו לפרשת **"כי-תשא"**, שאותה קראנו בשבת האחרונה. (בשבת הקרובה, נקרא את פרשת "ויקהל" יחד עם פרשת "פקודי", שהן הפרשיות המסיימות את ספר "שמות"). מזהירה התורה, כי **"אך את שבתותי תשמורו כי אות היא ביני וביניכם לדורותיכם..."** [שמות ל"א 13] ומסבירים לנו חז"ל שלמדים מכאן שכמה שמלאכת בניית המשכן היא מלאכת קודש, אעפ"י-כן יש לשמור את השבת ולא חו"ח לחללו. [לימוד זה מזכיר לי את הימים הקשים של מלחמת יום הכיפורים, בה היינו גרים עדיין בטורונטו. כאשר תהיתי על עבודות גיוס הכספים לעזרת המאמץ שבוצעו גם בשבתות, התשובה היתה כי "אם חיילי צה"ל יכולים להילחם בשבת, אזי גם אנחנו יכולים לעזור להם ולפעול בשבת!"] לא כן, אומר ה' – השבת היא אות, סימן על עצם הזהות שלנו.

יש עוד אות בפרשה הזו, אמנם במובן אחר, וגם היא מצביעה על משהו טמון בזהותנו כעם. נצטוו בני ישראל לבנות כיור בסמוך למזבח, לכהנים לרחוץ את ידיהם ורגליהם לפני עבודתם. וכך כתוב, **"ועשית כיור נחושת וכנו נחושת לרחצה... ונתת שמה מים. ... ורחצו ידיהם ורגליהם ולא ימותו והיתה להם חוק עולם לו ולזרעו לדורותם."** [שם ל"א 18,21]

וממה עשויים הכיור וכנו? "ויעש את הכיור נחושת ואת כנו נחושת במראות הצובאות אשר צבאו פתח אוהל מועד." [שם ל"ח 8] מסביר רש"י: =בנות ישראל היו בידן מראות שרואות בהן כשהן מתקשטות. ואף אותן לא עיכבו מלהביא לנדבת המשכן. והיה מואס משה בהן מפני שעשויים לייצר הרע. אמר לו הקב"ה, **"קבל, כי אלו חביבין עלי מן הכל (!)**, שעל-ידיהן העמידו הנשים צבאות רבות במצרים: **כשהיו בעליהן יגעים בעבודת פרך, היו הולכות ומוליכות להם מאכל ומשתה, ומאכילות אותם. ונוטלות המראות, וכל אחת רואה עצמה עם בעלה במראה ומשדלתו בדברים לומר, 'אני נאה ממך'.** ומתוך כך, מביאות לבעליהן לידי תאוה ונזקקות להם ומתעברות ויולדות שם, שנאמר **"תחת התפוח עוררתיך"** [שיר השירים ח' 5] וזהו שנאמר, **"במראות הצובאות"**. ונעשה הכיור מהם, שהוא לשום שלום בין איש לאשתו – להשקות ממים שבתוכו למי שקנא לה בעלה ונסתרה [הסוטה]."

ניתן ללמוד מכך, כי **הנשים הן הן אלו שלא אבדו תקוה** במצרים. הן ראו את המציאות, כפי שבעליהן גם ראו אותה. אך הן ראו גם דבר נוסף – ה' הבטיח לאברהם אבינו כי **"ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום ועינו אותם 400 שנה. וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנוכי ואחרי-כן ייצאו ברכוש גדול!"** [בראשית ט"ו 13-14] גם כאשר ידעו שהן לא יהיו בדור היוצא, המשיכו הנשים לעודד את בעליהן להשאר נאמנים ולהאמין בהבטחות ה'. אנחנו, **דור הזוכה להיכנס חזרה לארץ אבותינו**, לא תמיד רואים את כל המציאות. רואים רק מה שבפני העיניים שלנו. קל בימים אלה, לאחר כל מה שעבר עלינו בחודשים ובשנים האחרונים, קל להרגיש ייאוש ולשאול – לשם מה? האם יש תועלת לכל מה שעובר עלינו?

[ר' את הדף של מחר...]

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של **כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם** בתוך שאר חולי ישראל, **ולשלומם של כל חיילי צה"ל**